

meget indstillet på at bidrage positivt til besvarelsen af under udvalgsarbejdet.

Kl. 19.10

Men hvis man analyserer forslaget her, er der fem underpunkter, som jeg gerne vil give et par hurtige kommentarer.

Som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, forestår kommunerne i dag inddrivelse af en række restancer. Der er primært tale om inddrivelse af restancer på statens vegne og på vegne af kommunerne selv. Restancerne har meget forskellig karakter; det kan være tilbagebetaling af sociale ydelser, skatterestancer, restancer vedrørende elforsyning, børnepasning, biblioteksafgift, der ikke er betalt – der er alle hånd typer.

Jeg vil gerne sige, at jeg ser nogle interessante tanker i SF's forslag, men jeg er uenig i det helt grundlæggende synspunkt, at der bør gælde et samlet regelsæt for alle typer fordringer, der inddrages af kommunerne.

Eller sagt på en anden måde: Der er langt hen ad vejen en god forklaring på, hvorfor reglerne er, som de er i dag. Forskellige restancer passer ikke nødvendigvis ned i den samme kasse; det eksisterende system tager højde for kravenes forskellighed og er i høj grad udtryk for, at der skal tages individuelle hensyn.

Eller man kunne også sige det med lidt andre ord: Retssikkerhed, som jo er et ønske, der fremhæves i forslaget her, er jo ikke kun og alene et spørgsmål om ensartethed, retssikkerhed er jo også et spørgsmål om, at rimelige regler opstilles i forskellige situationer, hvor de forskellige regler virker rimelige.

Lad mig nævne bare ét eksempel, ikke for at sætte tingene på spidsen, men for at illustrere tankegangen.

Det ville ikke være rimeligt, hvis kommunerne kunne bruge de almindelige gebyrregler i den kommunale gebyr- og rentelov – en lov, der f.eks. gør det muligt at opkræve gebyr på op til 250 kr. – blot fordi en biblioteksbruger ikke får afleveret sin bog til tiden. Det ville ikke være rimeligt. Det er altså et godt, konkret eksempel på, hvorfor det er fornuftigt at have forskellige regler.

Det første punkt angår reglerne for lønindeholdelse, betalingsordninger og betalingsvnevurderinger, hvor forslagsstillerne mener, at samtlige klager over lønindeholdelse, betalingsordninger og betalingsvnevurderinger skal kunne indbringes for fogedretten. Det synes jeg ikke er noget brugbart forslag.

I dag er det sådan, at fogedretterne alene tager stilling til klager over lønindeholdelse for nogle enkelte krav, navnlig underholdskrav, mens langt de fleste afgørelser om lønindeholdelse skal påklages i det administrative system, hvor de er truffet.

Forslaget om at forenkle dette system ved at gøre fogedretten til fælles klageinstans er ikke nyt, det har været overvejet ved flere lejligheder.

Når det ikke er blevet til noget, skyldes det, at der er en række hensyn, som taler imod en sådan ordening, og et af disse hensyn vedrører faktisk ønsket om ensartethed i klagebehandlingen. For langt de fleste krav er det nemlig sådan, at klager over lønindeholdelse følger den almindelige klagevej. Det betyder, at borgeren kun skal henvende sig til en enkelt klageinstans, selv om indsigelsen vedrører både lønindeholdelse og selve kravets berigtigelse.

Hvis vi springer lidt videre, er der et andet underpunkt om rente- og gebyrreglerne, hvor det er foreslået, at reglerne på dette område gøres ensartede for alle fordringer mod borgerne, som kommunerne inddriver. Forslagsstillerne mener, at dette vil føre til, at borgerne lettere vil kunne forstå systemet.

Af selve forslagsteksten fremgår det, at forslaget også omfatter skyldig A-skat og moms. Hertil skal jeg indledningsvis bemærke, at kommunerne ikke inddriver statens fordringer på A-skat og moms, som virksomhederne skal indbetale. Og generelt skal jeg bemærke, at forslaget allerede i vidt omfang svarer til den gældende retstilstand på området.

Kommunernes renteberegning og størrelsen af de rykkergebyrer, som kommunen kan opkræve, følger som udgangspunkt reglerne i den kommunale gebyr- og rentelov. Efter loven skal der for de ydelser, der i lovgivningen er tillagt udpantningsret, betales en rente, som udgør 1 pct. pr. påbegyndt måned, og der kan fastsættes et rykkergebyr på højst 250 kr. Det er alene for visse særlige fordringer, at der er fastsat særlige regler i lovgivningen.

Når vi taler renteberegning, er dette eksempelvis tilfældet ved inddrivelse af indkomstskat. Her foretages renteberegning efter reglerne i kil-deskatteloven og lov om opkrævning af skatter og afgifter. Efter disse regler forrentes skattepligtige beløb, der ikke er indbetalt rettidigt, efter en delvis variabel rente, og det var et bredt ønske i Folketinget om, at renten på dette område skulle afspejle renteniveauet i samfundet, der er baggrunden for denne variable rentemodell.